

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'opció benedictina (i II)

Durant les primeres setmanes del gener passat vaig poder llegir algunes publicacions sobre història de l'espiritualitat i em vaig fixar en la figura de sant Benet (480-547). Després d'una experiència eremítica a Subiaco emigrà cap al sud d'Itàlia i va fundar el monestir de Montecassino. Allà va escriure la Regla Benedictina, una sàvia combinació d'elements precedents de la vida monàstica, una autèntica síntesi de l'espiritualitat del segle VI. Després de la seva mort milers de monestirs varen omplir Europa guiats per la seva Regla. Segons sant Gregori el Gran es tracta d'un monument a la proporció, a la justa harmonia amb que combina tots els elements de la vida monàstica, l'equitat en el govern, el sentit comú. És fruit d'un carisma i d'una intel·ligència ordenada i pràctica.

Sant Benet va combinar de manera harmònica la pregària i el treball. La pregària és la principal ocupació del monjo i és més àmplia que l'Ofici diví perquè també inclou l'oració personal. La pregària en el cor no ocupa tota la vida en el monestir i per això es combinen els temps de treball, d'oració personal i de *lectio divina*. La relació i la trobada del monjo amb el Senyor també es donen en el treball; així com Jesús va santificar el treball amb el seu ofici de fuster, el monjo s'uneix a ell quan treballa. A més, si es fa amb esperit d'obediència no distreu de ser conscient de la presència de Déu.

Jo portava uns dies reflexionant sobre com aplicar i adaptar aquests ensenyaments a la nostra diòcesi. En el context actual és urgent per als sacerdots, els membres de la

vida consagrada, i també per al laïcat, trobar l'equilibri i la proporció justa entre la pregària, la formació permanent, el treball pastoral, el temps lliure necessari i el descans; i també és fonamental per a respondre a la crida a la santedat, cadascú en el seu estat de vida. Doncs bé, justament aquells dies es va presentar a diferents ciutats d'Espanya un llibre titulat *L'opció benedictina* de Rod Dreher, un escriptor i periodista nord-americà, que vol dissenyar un estratègia per als cristians en una societat postcristiana.

El seu diagnòstic és que estem arribant a una situació en la que aviat serem com els monestirs del segle VI, com uns cristians que viuen entre pobles secularitzats, perquè la cultura cristiana ha caigut i ens toca viure en una cultura, no ja indiferent sinó fins i tot a voltes anticristiana. La proposta és crear comunitats cristianes fermes de debò. Les

famílies cristianes, les parròquies, els moviments i les realitats d'Església han de ser tan fermes i militants com varen ser-ho aquells monestirs. La fe ha d'ésser central en la vida de cada persona i de cada comunitat.

Ara bé, aquestes comunitats també es poden plantejar com un pur refugi aïllat de l'exterior, com una mena d'Arca de Noè esperant que s'acabi el diluvi i a l'exterior tot es mori; o es poden plantejar com les minories creatives de les que parlava el papa Benet XVI, inspirant-se en l'historiador anglès Arnold Joseph Toynbee. No hem d'oblidar que sant Pau en el segle I ja avisava les primeres comunitats cristianes: «No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte» (*Rm* 12,2).

meu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte» (*Rm* 12,2).

La nostra missió serà, amb humilitat i realisme, viure com sal de la terra i llum del món, fermentant d'evangeli els ambients, és a dir, transformar la societat i il·luminant i ordenant les realitats temporals d'acord amb la voluntat de Déu. Una transformació que es porta a terme mitjançant l'exercici de les pròpies tasques, manifestant el Crist davant els altres amb la paraula i el testimoni, amb la fe, l'esperança i la caritat, implicats en les feines i en les condicions ordinàries de la vida familiar i social: en l'estudi, el treball, les relacions socials, d'amistat, culturals, professionals, etc. És el Senyor el qui ens encarrega aquesta missió. Confiamos en la seva paraula, calarem les xarxes.

ENTREVISTA

Alegria, sempre

NÚRIA XIPELL FONT

«Als cristians ens falta viure més confiats i amb un sentit de regal, de do; quan veus la vida així, com un regal, l'alegria ve sola, perquè qualsevol cosa es converteix en motiu de celebració, d'agraïment». La Núria Xipell, que es dedica a l'atenció dels serveis d'una residència d'estudiants a Barcelona, ho té clar i així ho va transmetre en la seva intervenció a les 54 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellada, que van tractar el tema de «L'alegria en la santedat».

Per què tenim motius per mostrar alegria als altres?

A vegades es presenta una imatge del cristianisme com una proposta de vida que oprimeix la nostra llibertat, que va en contra del nostre desig de felicitat i d'alegria. Però això no es correspon amb la realitat. Els cristians som persones veritablement felices perquè sempre ens sentim sostinguts per les mans de Déu. Penso que la manera més convincent d'explicar-ho és viure amb aquesta mirada de fe i que sigui la nostra vida i les nostres obres les que ho reflecteixin.

Quina és la teva fórmula?

Viure amb el convenciment de tenir Déu com a Pare i d'haver trobat un tresor m'ajuda a donar a cada cosa la importància que té. A vegades, la vida ens presenta dificultats i ens costa estar alegres; però davant les contrarietats un no s'entristeix: l'alegria es converteix en pau i no en tristesa perquè Déu mai no ens deixa. Aprendre a valorar les coses petites em fa gaudir molt més de tot allò que visc.

Un treball professional basat en el servei, porta alegria?

Sens dubte. Un sempre pot créixer com a professional a la seva feina; però quan el nostre treball està directament orientat a tenir cura dels altres creixem com a persones, i això omple el cor de joia i d'alegria. I, si a més, s'ofereix aquest treball a Déu, adquireix un valor incalculable. Tot el que fem a la vida té ressò a l'eternitat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Continuar creixent, en comunitat

Un grup de nois i noies en què hi havia estudiants de formació professional i de batxillerat, que es van confirmar el darrer curs, es preguntaven si calia donar continuïtat al grup trobant-se periòdicament. També abordaren la temàtica a tractar: com fer-ho des de la fe, en continuïtat amb el fet d'haver rebut el sagrament de la confirmació... «Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

La catequista que els havia acompanyat, una universitària del darrer curs, intervingué: «Després de tot el que heu dit resta ben poca cosa per afegir, però vull insistir en dos dels pressupòsits en els quals a mi em sembla que s'ha de recolzar la vida del grup. En primer lloc, tenir un projecte identificador que estructurari i enforteixi la identitat, tant pel que fa als membres com a la seva acció com a grup. Avui el món juvenil és un món plural, d'un pluralisme ideològic, cultural, ètic, polític... A mi em sembla, tanmateix, que esguerrariem el camí si penséssim que la millor manera de fer-se present en aquest món juvenil plural és agafar una mica de cada lloc i no ser res en concret. Aquest camí,

siguem clars, és una via morta si el que volem és ser testimonis de Jesús per ajudar a créixer els altres, alhora que nosaltres també anem creixent en el seu seguiment. Únicament des d'una perspectiva identificadora la presència de joves entre els joves pot ser fecunda i llavor de futur. Això em sembla molt important per a un grup de joves cristians que volen ser testimonis de l'Evangeli: tenir identitat. Saber on anem i com hi volem anar. En segon lloc, vull tornar a insistir en la necessitat de basar aquest testimoniatge en l'observació i reflexió des de la vida i la pròpia realitat, en descobrir-hi la presència de Déu que hi bateja ben viva. Des d'aquesta certesa, generar diàleg, debat, adhesions, escoltar i acollir la crítica... i pregar personalment i en grup, participar en els sagraments de la vida cristiana i fer via sentint-se acompanyats.»

Bones observacions les de la catequista a l'hora d'iniciar la nova etapa del grup. «Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,16).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«San Francisco me ayudaba durante este viaje»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Del 3 al 5 del pasado mes de febrero, el papa Francisco se unía espiritualmente a san Francisco en un viaje de encuentro con nuestros hermanos de los Emiratos Árabes Unidos. Así lo explicaba el Santo Padre, en la audiencia del miércoles siguiente en la que, como es costumbre, comentó su último viaje: «He pensado a menudo en san Francisco durante este viaje: me ayudaba a llevar el Evangelio en el corazón, el amor de Jesucristo, mientras vivía los diversos momentos de la visita.»

En Egipto, añadía el Papa, «se ha escrito una nueva página en la historia del diálogo entre el cristianismo y el islam y en el compromiso de promover la paz en el mundo sobre la base de la fra-

ternidad humana». Con la firma conjunta del importante *Documento sobre la Fraternidad Humana*, se afirma «la vocación común de todos los hombres y mujeres de ser hermanos en cuanto hijos e hijas de Dios». El Papa nos hace un ruego: «Yo os pido, por favor, que lo leáis, que lo conozcáis, porque da muchas oportunidades para ir adelante en el diálogo sobre la fraternidad humana.»

Pidamos al Señor, por intercesión de nuestra Madre, para que las semillas esparcidas den frutos según su santa voluntad y nosotros sepamos vivir la vida como un servicio, como una auténtica llamada a la fraternidad vivida con los cercanos y con todas las personas de buena voluntad.

Lectures de la missa diària i santoral

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i màrtir.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i màrtirs.

5. ■ Dimarts [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31].

Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luper, mr.

Comença el temps de Quaresma

6. ■ Dimecres de cendra [Jl 2, 12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18].

Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25].

Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15].

Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. Sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32].

Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ † Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.)

[Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Millet de Brou, verge, fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

Intencions del Sant Pare per al mes de març

Per les comunitats cristianes, en especial per les que són perseguides, perquè sentin la proximitat de Crist i es reconguin els seus drets.

DIUMENGE VIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 27,4-7)

Sacsegeu el garbell, i quedarà el rebuig: així serà l'escòria de l'home quan serà examinat. L'obra del terrisser ha de superar la prova del forn; així serà provat l'home al moment de donar comptes. El fruit de l'arbre demostra el bon conreu: així, quan l'home doni comptes, es veurà què tenia al cor. No facis l'elogi de ningú abans no hagi estat examinat: és llavors que l'home serà posat a prova.

Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meva Roca no coneix la injustícia. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,54-58)

Germans, quan això que es consumeix es revestirà d'allò que ja no es consumeix, quan aquesta existència mortal es revestirà d'aquella que és immortal, es complirà allò que diu l'Escriptura: «La victòria ha engolit la mort. Oh mort, ¿on és la teva victòria? ¿On és l'agulló que t'incitava?». L'agulló que incitava la mort és el pecat, i el vigor del pecat ve de la Llei. Però, donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor. Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes, incommovibles, sobre aquest fonament; prodigueu-vos cada dia en l'obra del Senyor, segurs que, en el Senyor, el vostre treball no serà en va.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 6,39-45)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquest proverbi: «¿Un cec seria capaç de guiar un altre cec? ¿No caurien tots dos dins un clot? No hi ha cap deixeble més instruït que el mestre; només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre.

¿Per què, doncs veus l'estella dintre l'ull del teu germà, i no t'adones de la biga que tens dintre el teu ull? ¿Com li pots dir: "Germà, deixa'm, que et trauré aquesta estella de l'ull", si tu no veus la biga en el teu? Hipòcrita, treu-te primer la biga del teu ull, i llavors t'hi veuràs per poder treure l'estella de l'ull del teu germà.

No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents, ni cap arbre dolent que doni fruits bons. Cada arbre es coneix pels seus fruits: ningú no cull figues dels cards ni raïms de les bardisses. L'home bo, del tresor de bondat que guarda en el cor, en treu fora la bondat; però l'home dolent, del seu tresor de maldat, en treu el mal. Perquè la seva boca parla d'allò que es desborda del seu cor».

Lectura del libro del Eclesiástico

(Eclo 27,4-7)

Cuando se agita la criba, quedan los desechos; así, cuando la persona habla, se descubren sus defectos.

El horno prueba las vasijas del alfarero, y la persona es probada en su conversación. El fruto revela el cultivo del árbol, así la palabra revela el corazón de la persona. No elogies a nadie antes de oírlo hablar, porque ahí es donde se prueba una persona.

Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,54-58)

Hermanos: Cuando esto corruptible se vista de incorrupción, y esto mortal se vista de inmortalidad, entonces se cumplirá la palabra que está escrita: «La muerte ha sido absorbida en la victoria. ¿Dónde está, muerte, tu victoria? ¿Dónde está, muerte, tu aguijón?». El aguijón de la muerte es el pecado, y la fuerza del pecado, la ley.

¡Gracias a Dios, que nos da la victoria por medio de nuestro Señor Jesucristo! De modo que, hermanos míos queridos, manteneos firmes e incommovibles. Entregaos siempre sin reservas a la obra del Señor, convencidos de que vuestro esfuerzo no será vano en el Señor.

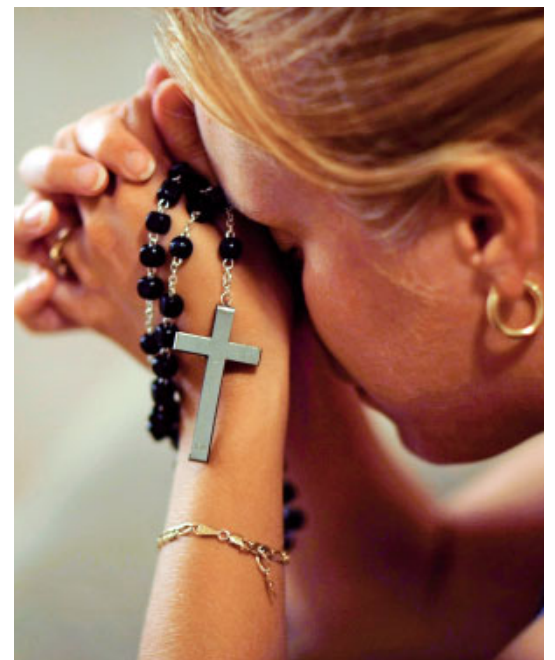
✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,39-45)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los discípulos una parábola: «¿Acaso puede un ciego guiar a otro ciego? ¿No caerán los dos en el hoyo? No está el discípulo sobre su maestro, si bien, cuando termine su aprendizaje, será como su maestro. ¿Por qué te fijas en la mota que tiene tu hermano en el ojo y no reparas en la viga que llevas en el tuyo? ¿Cómo puedes decirle a tu hermano: "Hermano, déjame que te saque la mota del ojo", sin fijarte en la viga que llevas en el tuyo? ¡Hipócrita! Sácate primero la viga de tu ojo, y entonces verás claro para sacar la mota del ojo de tu hermano.

Pues no hay árbol bueno que dé fruto malo, ni árbol malo que dé fruto bueno; por ello, cada árbol se conoce por su fruto; porque no se recojen higos de las zarzas, ni se vendimian racimos de los espinos. El hombre bueno, de la bondad que atesora en su corazón saca el bien, y el que es malo, de la maldad saca el mal; porque de lo que rebosa el corazón habla la boca».

L'amor del Crucificat, mesura de la nostra vida

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Jesucrist inaugura el Nou Testament, dona forma i sentit a la manera com Déu Pare vol relacionar-se amb la humanitat. La manera sublim com ho ha realitzat és el seu lliurament en la Creu: donant la vida per nosaltres, per alliberar-nos dels vincles del pecat i atorgant-nos la vida d'amistat amb Déu. Ací radica l'essencial de la nostra fe.

Ara bé, hi ha una sèrie de conseqüències pràctiques en la nostra vida de creients que brollen del Do de l'Amor de Déu, en Jesucrist, i que també són importants. L'Evangeli ens convida a centrar-nos en dues: la primera, no comparar-nos moguts per l'enveja o egoisme; la segona, la transparència espiritual que es tradueix en humilitat i sinceritat. Jesús ens indica que la persona que viu el Nou Testament, el creient en Déu, gràcies a Jesucrist, mort i ressuscitat, no es compara amb ningú sinó que la seva mesura és la Creu de Jesucrist. Per què? Perquè la creu és la mesura de la nostra fe, perquè és en el Senyor on trobem l'autèntic sentit de la nostra vida: estimar sense mesura, tal com Déu ens estima. Som persones reconciliades pel misteri de la salvació i la redempció de Jesucrist i estem cridats a donar-ne testimoni. Com ha de ser aquest testimoni? Humil i sincer. La humilitat de la persona que es deixa omplir el cor de Déu i la sinceritat de les persones que deixen traslluir allò que viuen en el cor, comunicant-ho als altres. Ací tenim les dues conseqüències pràctiques de l'Evangeli d'avui.

Críst ens crida a ser testimonis de la grandesa de Déu, Pare etern: posem de la nostra part tot el que som i el que tenim: cor, boca, mans, ulls... Donem fruits de fe, esperança i caritat amb la gràcia que Déu ens atorga pel Senyor.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 3 de març, a les 14 h. Trobada amb els agents de pastoral de l'Arxiprestat de Terrassa amb dinar solidari.

Dilluns 4, a les 11 h. Recés de Quaresma per a preveres i diaques al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dimarts 5, a les 18 h. Reunió amb els formadors del Seminari i els seminaristes.

Dimecres 6, a les 20 h. Celebració de l'Eucaristia i Imposició de la Cendra a la Catedral.

Dissabte 9. Reunió de la Comissió Executiva del Moviment de Cursets de Cristiandat a Madrid.

Diumenge 10, a les 12 h. Missa i ritu d'elecció dels catecúmens a la Catedral.

Visita Pastoral

Dimarts 5, al matí. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol.

Dijous 7, a la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de la Floresta-Pearson.

Notícies

Confirmacions a la Santa Creu de Terrassa. El diumenge 3 de febrer, Mons. Salvador Cristau celebrà l'Eucaristia a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa i va confirmar 5 joves de la feligresia.

Reunió de verges consagrades amb el Sr. Bisbe. El dissabte 9 de febrer, el Sr. Bisbe es reuní amb les verges consagrades de la diòcesi. Actualment són tres persones que han consagrat les seves vides al servei de l'Església. Varen treballar la instrucció *Ecclesiae Sponsae imago* de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica de la Santa Seu, i varen reflexionar sobre la dimensió diocesana de la seva vocació.

Trobada dels cristians de l'Arxiprestat Sabadell Centre Sud. El dissabte 9 de febrer, a l'Escola Don Bosco de Sabadell, va tenir lloc la III Trobada de parròquies de l'Arxiprestat Sabadell Centre Sud, que són setze. Varen reflexionar sobre «El carnet d'identitat del cristià» segons l'exhortació *Gaudete et exultate*, a partir de la conferència de Mn. Jordi Tres, Vicari de les parròquies de Vilafranca del Penedès.

Festa de Santa Escolàstica a Puiggraciós. El diumenge 10 de febrer, amb motiu de la festa de Santa Escolàstica, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a les 10.30 h al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós (Vallès Oriental). Mn. Pere Farriol va concelebrar la Missa. El Sr. Bisbe, acompanyat per l'Abadessa de Sant Pere de les Puel·les, es reuní amb la comunitat benedictina.

Agenda

Dinar solidari de l'Arxiprestat de Terrassa. Diumenge 3 de març, a les 14 h, presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

XV Cicle de Cinema espiritual. Sessió infantil. *Paddington 2*, Dissabte 9 de març, a les 10 h. Cinema Catalunya de Terrassa. En acabar, festa infantil a la Seu d'Ègara: «El guardià de la nit» amb el grup Bufanúvols.

124a Romeria de Sabadell a Montserrat. Dies 9 i 10 de març. Informació: Acadèmia Catòlica (c/ Sant Joan, 20) i tel. 629 309 127.

Presentació de llibre. P. Hilari Ragner, Monjo de Montserrat, *Tres exemples de catalans cristians*. Dijous 14 de març a les 19.30 h. Lloc: Auditori Mn. Joan Noll. Pquia. de la Puríssima de Sabadell.

Dimecres de Cendra. El proper dimecres 6 de març comença la Quaresma amb la Missa i la Imposició de la Cendra a les parròquies i comunitats. A la Catedral, el Sr. Bisbe presidirà la Missa a les 20 h.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La opción benedictina (y II)

En las primeras semanas del pasado mes de enero pude leer algunas publicaciones sobre historia de la espiritualidad, y reparé en la figura de san Benito (480-547), que tras una experiencia eremítica en Subiaco emigró hacia el sur de Italia y fundó el monasterio de Montecasino. Allí escribió la Regla Benedictina, una sabia combinación de elementos precedentes de la vida monástica, una auténtica síntesis de la espiritualidad del siglo VI. Después de su muerte, miles de monasterios poblaron Europa guiados por su Regla. Según san Gregorio Magno, se trata de un monumento a la proporción, a la justa armonía con que combina todos los elementos de la vida monástica, la equidad en el gobierno, el sentido común. Es fruto de un carisma y de una inteligencia ordenada y práctica.

San Benito combinó armónicamente la oración y el trabajo. La oración es la principal ocupación del monje, es más amplia que el Oficio divino

e incluye también la oración personal. La oración en el coro no ocupa toda la vida en el monasterio, y por eso se combinan tiempos de trabajo, de oración personal y de *lectio divina*. La relación y el encuentro del monje con el Señor también tienen lugar en el trabajo; como Jesús santificó el trabajo con su oficio de carpintero, el monje se une a él cuando trabaja. Además, si se realiza con espíritu de obediencia, no distrae de la conciencia de la presencia de Dios.

He estado reflexionando sobre cómo aplicar y adaptar estas enseñanzas en nuestra diócesis. En el contexto actual es urgente para sacerdotes, miembros de la vida consagrada, así como para el laicado, encontrar el equilibrio y las justas proporciones entre la oración, la formación permanente, el trabajo pastoral, el esparcimiento necesario y el descanso; y también es fundamental para responder a la llamada a la santidad, en cada uno de los estados de vida. Pues

bien, justo en aquellos días se presentó en diferentes ciudades de España un libro titulado *La opción benedictina*, de Rod Dreher, escritor y periodista norteamericano, que quiere diseñar una estrategia para los cristianos en una sociedad poscristiana.

Su diagnóstico es que estamos llegando a una situación en que pronto seremos como los monasterios del siglo VI, como cristianos que viven entre pueblos secularizados, porque ha caído la cultura cristiana y nos toca vivir en una cultura, no ya indiferente, sino incluso a veces anticristiana. La propuesta es crear comunidades cristianas firmes de verdad. Las familias cristianas, las parroquias, los movimientos y realidades de Iglesia, deben ser tan firmes y militantes, como lo fueron aquellos monasterios. La fe debe ser central en la vida de cada persona y de cada comunidad.

Ahora bien, estas comunidades se pueden plantear también como un puro refugio, aislado del exterior, como

una especie de Arca de Noé a la espera de que acabe el diluvio y todo perezca en el exterior; o se pueden plantear como las minorías creativas de las que hablaba el papa Benedicto XVI, inspirándose en el historiador inglés Arnold Joseph Toynbee. No hay que olvidar que ya san Pablo en el siglo I avisaba a las primeras comunidades cristianas: «Y no os acomodéis al mundo presente, antes bien transformaos mediante la renovación de vuestra mente, de forma que podáis distinguir cuál es la voluntad de Dios: lo bueno, lo agradable, lo perfecto» (*Rm 12,2*).

Nuestra misión será, con humildad y realismo, vivir como sal de la tierra y luz del mundo, fermentando de evangelio los ambientes, es decir, transformando la sociedad e iluminando y ordenando las realidades temporales conforme a la voluntad de Dios. Una transformación que se lleva a cabo mediante el ejercicio de las propias tareas, manifestando a Cristo ante los demás con la palabra y testimonio, con la fe, esperanza y caridad, implicados en las ocupaciones y en las condiciones ordinarias de la vida familiar y social: estudio, trabajo, relaciones sociales, de amistad, culturales, profesionales, etc. Es el Señor quien nos encarga esta misión. Confiados en su palabra, echaremos las redes.